

докази, висновки судових експертів, пояснення представників сторін та інших осіб, які беруть участь у судовому процесі Г11. Але на відміну від кримінального, адміністративного та цивільного процесу в господарському процесі серед засобів доказування немає показань свідків.

Згідно зі ст.ст. 18, 30 ППК до складу учасників господарського процесу входять посадові особи чи інші працівники підприємств, установ, організацій, державних та інших органів, коли їх викликано для дачі пояснень з питань, що виникають під час розгляду справи Г11. Фактично останні є свідками по справі, оскільки в силу незалежних від них обставин їм стали відомі будь-які дані (відомості) по справі. Але згідно з чинним ГПК вони мають право знайомитися з матеріалами справи, брати участь в огляді та дослідженні доказів, що може призвести до перекручування фактів у ході свідчення.

Із вищезазначеного з очевидністю випливає доцільність включення показань свідків до переліку засобів доказування у господарському процесі України.

Свідки мають бути визначені як учасники господарського процесу. ГПК має визначити їх правовий статус, відмежовавши їх права і обов'язки від прав і обов'язків інших учасників процесу.

Необхідно закріпити в ГПК імунітет свідка, передбачивши групи осіб, яких не можна опитувати як свідків (судді, прокурори, адвокати, представники сторін), а також випадки, коли особа згідно зі ст. 63 Конституції України має право відмовитися від свідчення (проти дружини, дітей, батьків) [2]. Треба також передбачити в ГПК, що не може бути свідком особа, що перебувала або перебуває в службовій або іншій залежності від осіб, які беруть участь у справі, чи є пов'язаною з ними особою відповідно до податкового законодавства.

ГПК має передбачити можливість дачі письмових показань свідків на письмовий запит суду без явки свідків до суду. Так, доцільно було б закріпити в ГПК положення, згідно з яким суд мав би право зобов'язати свідка направити до суду письмову відповідь на запитання, що є предметом допиту свідка, якщо він визнає це достатнім для підтвердження факту, що має значення для правильного вирішення спору, а також положення, згідно з яким суд викликає свідка, якщо визнає це необхідним для подальшого з'ясування питання, що є предметом розгляду справи. У випадку неявки свідка в судове засідання чи ненадання ним письмової відповіді суд має бути наділений правом притягнути свідка до адміністративної відповідальності, а також застосувати привід свідка із залученням органів внутрішніх справ.

Доцільно передбачити в ГПК можливість розгляду господарських справ за погодженням сторін за спрощеною процедурою на підставі тільки письмових доказів. Таке положення існує в праві низки країн світу і довело свою ефективність.

Список використаних джерел:

1. Господарський процесуальний кодекс України. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1798-12>
2. Конституція України: чинне законодавство станом на 3 берез. 2014 р.: (ОФЦ.ТЕКСТ). - К.: ПАЛИВОДА А.В., 2014. - 64 с.

Проблемні питання захисту прав споживачів та шляхи їх подолання

Дондель Т.В., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Ставши на шлях ринкових перетворень, Україна сьогодні переживає глибоку соціально-економічну кризу. Швидке посилення майнової нерівності та розташування населення, невпевненість у майбутньому, правова, економічна та

соціальна незахищеність громадян країни стають однією з найгостріших проблем. Тому особливу увагу треба приділяти системі заходів щодо підвищення захищеності громадян. Насамперед йдеться про безпечність товарів та послуг, які споживає населення та якість яких суттєво впливає на здоров'я громадян і рівень їх життя в цілому.

Проблема захисту прав споживачів - це комплексна, багато аспектна проблема, яка безпосередньо пов'язана зі зміцненням національної безпеки держави та захистом її громадян.

У зв'язку з цим проблема захисту прав споживачів вимагає від держави цілеспрямованих дій щодо забезпечення основних прав людини.

Основою захисту прав споживачів є положення Розділу II Конституції України, яким визначено права, свободи та обов'язки людини та громадянина і, зокрема, частина 3 статті 42, де передбачено, що держава захищає права споживачів, здійснює контроль за якістю і безпечністю продукції та усіх видів послуг і робіт, сприяє діяльності громадських організацій споживачів [1]. Основним документом у сфері захисту прав споживачів є Закон України «Про захист прав споживачів» від 02.12.2012 р. [2]

Однак, законодавча база України потребує вдосконалення, реформування механізму фінансування заходів захисту прав споживачів та підтримки громадських організацій споживачів на державному ринку. Залишається проблемним питання забезпечення прав споживачів на належну якість товарів. На ринок продовжують надходити не якісні та фальсифіковані товари, підробки, продукти, які не відповідають вимогам нормативних документів та є небезпечними для вживання.

На відміну від України країни з демократичними цивілізованими ринковими відносинами ведуть наполегливу та цілеспрямовану боротьбу за

споживчу безпеку. Проблема захисту прав споживачів та якість життя є пріоритетними питаннями національної безпеки та знаходяться у фокусі економічних інтересів держави, суспільства та громадян [3, с.48].

Для того щоб забезпечити захист прав споживачів необхідно створити такі організаційно-правові форми захисту, які були б досить ефективні. До них можна віднести: здійснення контролю за виконанням підприємцями при здійсненні їх діяльності обов'язкових вимог до товарів, робіт, послуг і, у випадках виявлення порушень застосовувати до них заходів адміністративного примусу в цілях припинення правопорушень і покарання винних (при порушеннях які спричинили тяжкі наслідки слід застосовувати кримінальне законодавство); розгляд скарг громадян, вжиття заходів до задоволення їх претензій в адміністративному та судовому порядку та ін.

Отже, побудова в Україні соціально-орієнтованої економіки виводить на перший план громадянина, а тому забезпечення його прав стає основоположною цінністю в суспільстві. У зв'язку з цим підвищеної актуальності набувають питання захисту прав споживачів товарів, робіт, послуг. Рівень споживання товарів і послуг - це показник якості життя населення, який включає повну вартість споживаних матеріальних благ та послуг, одержаних населенням за рахунок доходів від праці, від власності, підприємницьких доходів і т.п. Але проблема захисту прав споживачів не може бути вирішена зусиллями однієї організації. Це проблема комплексна, для вирішення якої потрібно об'єднати зусилля держави, громадських організацій, науковців та споживачів. Поєднання технічного регулювання із захистом прав споживачів надасть можливість

враховувати споживчі інтереси при розробленні стандартів, нормативних та законодавчих документів, які б відповідали міжнародним вимогам.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.
2. Закон України «Про захист прав споживачів» 12 травня 1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР. - 1991. - № 30. - Ст.379.
3. Щербина В.С. Господарське право: підручник / В.С. Щербина. - 6-те вид. перероб. і допов. - К. : Юрінком Інтер, 2013. - 640 с.

Реформування правоохоронних органів, що виявляють податкові правопорушення

Дудак В.А., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Нескороджена Л.Л.*

Ст.109 Податкового кодексу України (надалі - ПК України) зазначає, що податковими правопорушеннями є протиправні діяння (дія чи бездіяльність) платників податків, податкових агентів, та/або їх посадових осіб, а також посадових осіб контролюючих органів, що призвели до невиконання або неналежного виконання вимог, установлених ПК України та іншим законодавством, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи. За законодавством України перевірки підприємств на предмет вчинення податкових правопорушень займаються Державна фіскальна служба (Департамент боротьби з відмивання доходів та підрозділи податкової міліції), Служба безпеки України (Головне управління контррозвідувального захисту інтересів держави у сфері економічної безпеки) та Міністерство внутрішніх справ, зокрема Головне управління по боротьбі з організованою злочинністю (в частині боротьби з економічними правопорушеннями) та Департамент Державної служби боротьби з економічною злочинністю. Варто погодитися з думкою, про те що така кількість перевіряючих та контролюючих органів не потрібна[1]. Необхідно створити один орган, який в собі поєднає повноваження всіх зазначених органів.

Так, 08.08.2014 Кабінетом міністрів України був поданий законопроект №4449а від 08.08.2014 «Проект Закону про основи запобігання та боротьби з економічними правопорушеннями», яким пропонується зосередження зусиль по протидії економічним злочинам в єдиній структурі, створивши на базі підрозділів податкової міліції та боротьби з відмивання доходів одержаних злочинним шляхом ДФСУ України, Державної фінансової інспекції України, підрозділів Міністерства внутрішніх справ України та Служби безпеки України, які протидіють злочинам у сфері економіки структуру спеціальний державний орган - центральний орган виконавчої влади, що формує і реалізує державну політику у сфері запобігання та боротьби з економічними правопорушеннями[2]. Зазначений проект містить ряд положень, які є дискусійними:

1. Не можна погодитися з абстрактною назвою органу - центральний орган виконавчої влади, що формує і реалізує державну політику у сфері запобігання та боротьби з економічними правопорушеннями. Варто чітко називати органи влади. В засобах масової інформації стверджується, що мова йде про Службу фінансових розслідувань[3], хоча з тексту проекту закону такого висновку зробити не можна.

2. В зазначеному законопроекті не відображені всі ті повноваження органів, які хочуть ліквідувати. Так, податкові правопорушення за своєю суттю не